"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ପାଠପଢା କେବେହେଲେ ବନ୍ଦ କରିବାର ନାହିଁ, ପାଠପଢାର ସଉକ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ରହିବ ଯେତେବେଳେ ପଢାଉଥିବା ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅତୁଟ ନିଶ୍ଚୟ ଥିବ, ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରିପାରିବେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ପିଲାମାନଙ୍କର କେଉଁ କଥା ଶୁଣି ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନେ ସେବା ସମାଚାରର ପତ୍ର ଲେଖିଥାନ୍ତି— ବାବା, ଆଜି ମୁଁ ଅମୁକଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇଛି, ତାଙ୍କୁ ଦୁଇଜଣ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇଛି, ଏହିଭଳି ଏହିଭଳି ସେବା କରିଛି । ତେବେ ବାବା ଏଭଳି ପତ୍ର ସବୁ ପଢି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥାନ୍ତି । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ବା ଭଲମନ୍ଦ ହାଲଚାଲ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପତ୍ର ଲେଖିଲେ ବାବାଙ୍କର ପେଟ ପୂରେ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ଖୁସି ହୋଇନଥାନ୍ତି । ବାବା ନିଜର ସହଯୋଗୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି ତେଣୁ ସେବା କରି ବାବାଙ୍କୁ ସେବାର ସମାଚାର ଲେଖିବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ:- ଚଲୋ ଚଲେ ମାଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ କଣ୍ଟାର ଦୁନିଆରୁ ଫୁଲର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାର ଅଛି । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୁନିଆକୁ ଦୈବୀ ଫୁଲର ଦୁନିଆ ହିଁ କହିବା । କଳିଯୁଗର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହେଉଛନ୍ତି କଣ୍ଟା ସଦୃଶ । ପରସ୍ପରକୁ ହଇରାଣ କରୁଛନ୍ତି, ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଖୁସି ହେଉଛ ଏବଂ କହୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ଆମର ସେହି ଦୈବୀ ଫୁଲର ଦୁନିଆ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା । ତେଣୁ ସେଠାକୁ ଯିବାର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଦୁନିଆକୁ ସେତେବେଳେ ଯାଇପାରିବ, ଯେତେବେଳେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢିବ । ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ଏହି କଥା କୌଣସି ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖାଯାଇନାହିଁ । ଯଦିଓ ଗୀତାରେ ରାଜଯୋଗ କଥା ଲେଖାଯାଇଛି, ରାଜତ୍ୱ ନିମନ୍ତେ ଏହି ପାଠପଢା ହେଉଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ରାଜତ୍ୱ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବେ । ପ୍ରଥମେ ତ ପାଠ ପଢାଉଥିବା ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର । ଇଏ କୌଣସି ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ମନୁଷ୍ୟ ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଇଏ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ନିଶ୍ଚୟ ହେବାର ଥିବ, ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ହେବ । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଫୁଲର ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିଜସ୍ୱ ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ତୁରନ୍ତ ପାଠପଢାରେ ଲାଗିଯିବେ । ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡିକରେ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନଉବାଚ ଲେଖାଯାଇଛି, ତା ସହିତ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ଲେଖାଯାଇଛି ମଧ୍ୟ । ତେବେ ଏହା ତ ଜ୍ଞାନର କଥା ହୋଇଗଲା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ହାତରେ କାଠର ମୁରଲୀ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ଆପଣଙ୍କ ମୁରଲୀରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଯାଦୁ । ତେବେ କାଠର ମୁରଲୀରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଯାଦୁ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ତ କେବଳ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ମୁରଲୀ ବଜାଇ ପାରିବେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ବାଲ୍ୟଲୀଳା ଦେଖାଉଛନ୍ତି— କିପରି ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଖେଳ କୁଦ କରୁଥିଲେ । ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଗଲେଣି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହେଉଛି ରାଜଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ପାଠପଢାଇ ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଥିବା ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଯୋଗ । ସିଏ ଆମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କାଠର ମୁରଲୀର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହି କଥା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ନିରାକାର ଭଗବାନ ସ୍ୱୟଂ ଆସି ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ମୁରଲୀରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଯାଦୁ ଥିଲା । ତେବେ ଈଶ୍ୱର ଅନ୍ୟ ଜଣେ ହୋଇଗଲେ ନା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଈଶ୍ୱର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଈଶ୍ୱର ତ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଯାଦୁକର କୁହାଯାଏ । ଯାଦୁକର ନିଜେ ଆସି ଯାଦୁଗରୀ ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ମୀରା ମଧ୍ୟ ବୈକୁଣ୍ଠର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଖୁସରେ ନାଚୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସିଏ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିନଥିଲେ । ରାଜଯୋଗର କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ମୀରାଙ୍କର ଶିକ୍ଷାଦାତା କେହି ନଥିଲେ । ମୀରାଙ୍କ ନାମ ତ ଭକ୍ତମାଳାରେ ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ମାଳା । ଏଥିରେ ରାତି ଦିନର ଅନ୍ତର ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଗଲଣି ଆମେ ଜ୍ଞାନକୁ ଯେତେ ଧାରଣ କରିବା, ସେତେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିବା । ବାସ୍ତବରେ ଭକ୍ତମାଳାରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଧିକାରୀ ପିତା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ସିଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ କମଳ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ରଚନା କରି ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ସାରାଂଶ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଇପାରିବା ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ସିଏ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ସିଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହିସବୁ ଉପାୟ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ସବୁ କଥା କେବଳ ସେଇ ଜଣେ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ସାରାଂଶ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଏଥିରୁ ଜଣା ପଡୁଛି ଯେ ବୁଝାଇଲାବାଲା ଆଉ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବାସ୍ତବରେ ଦେଖୁଛ— ଶିବବାବା ଯିଏକି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ସେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ସିଏ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଶ୍ଚିତ କାହା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ

ଶରୀର । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ବାସ୍ତବରେ ବାବା ଆସି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଧର୍ମ କିପରି ରଚନା କରାଯାଉଛି ? ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ତୁମେ ବାସ୍ତବରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ, କହୁଛ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଟୁ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଅନୁଗାମୀ ତ କେବେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଆସି ଅଲୌକିକ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଅନୁଗାମୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ସନ୍ତାନ ନୁହେଁ । ବୁଦ୍ଧଦେବଙ୍କର, ଗୁରୁନାନକଙ୍କର ଅନୁଗାମୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ସନ୍ତାନ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ପ୍ରଜାପିତା ମଧ୍ୟ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଏବଂ ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ହେଉଛନ୍ତି ସାକାର । ଏହି ସାକାର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶିବବାବା ସନ୍ତାନ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କାହାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ତ ଆଉ କାହାର ବିଲକୁଲ୍ ନିଶ୍ଚୟ ନାହିଁ । ଏହି ଲଟେରୀ ହେଉଛି ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ।

ତୁମକୁ ନିଜ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କର୍ମ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଶିଖିବାକୁ ହେବ । ଦୁନିଆର ପାଠପଢାରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଏକଘଣ୍ଟା, ଅଧାଘଣ୍ଟା ନିଶ୍ଚୟ ପଢ । ଯଦି କୌଣସି କାରଣରୁ ପ୍ରତିଦିନ ପଢିପାରୁନାହଁ ତେବେ ପ୍ରଥମେ ସାତଦିନର ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ସାରି ତା'ପରେ ମୁରଲୀ ଆଧାରରେ ଶ୍ରୀମତକୁ ଅନୁକରଣ କର । ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ଧାରଣ କରିନେଲେ ବାକି ସବୁ ଡାଳ ଶାଖା ପ୍ରଶାଖାକୁ ବୁଝିବା ସଙ୍ଗେ ସମାନ, ସେସବୁ ମଧ୍ୟ ଚକ୍ରରେ ଆସିଯାଉଛି । ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି । କଳ୍ପବୃକ୍ଷରେ ବିସ୍ତାର ରୂପେ ଓ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ରୂପେ ରହିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି । ପ୍ରଥମେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥାଏ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ଅନ୍ୟଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । କଳ୍ପବୃକ୍ଷରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି— କିଭଳି ମୂଳଦୁଆ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, କେତେ ସହଜ କଥା । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଓ କଳ୍ପବୃକ୍ଷକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ, ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଦୁଇଜଣ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ମିଳୁଛି ସେଥିପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ଶିଖିବାକୁ ହେବ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ କୃଷ୍ଣପୁରୀ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । କଂସପୁରୀରେ ତ କୃଷ୍ଣପୁରୀ ସ୍ଥାପନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ସଙ୍ଗମ ରଖାଯାଇଛି । ତୁମ ସନ୍ତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ସଙ୍ଗମଯୁଗ, ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ସଙ୍ଗମଯୁଗରୁ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯାଉଛ, ତେଣୁ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଏବେ ଆମେ ସଙ୍ଗମରେ ଅଛୁ । ଯଦି ସଙ୍ଗମଯୁଗ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗ ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଥିବା ବାବା ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବେ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଘଡି-ଘଡି ଭୁଲିଯାଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ସଙ୍ଗମରେ ଅଛୁ । ଅବିନାଶୀ ପିତା କଳ୍ପର ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗୀତାରେ ଭୁଲ୍ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଗୀତା ସହ କେବଳ ଭାଗବତ ଓ ମହାଭାରତ ଆଦିର ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସୀତା ଅଟ ଏବଂ ମୁଁ ହେଉଛି ରାମ । ତୁମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ରୂପୀ ଲଙ୍କାରେ ପଡି ରହିଛ, ସେ ଲଙ୍କାରେ ନୁହେଁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ସେଠାରେ କୌଣସି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲଙ୍କା ରାଜ୍ୟ ଆଦି ନଥାଏ । ସେପଟରେ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ ରହିଛି । ଏବେ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ ବହୁତ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ଭାରତ ତ ପ୍ରଥମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଥିଲା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତିମୟ ଥିଲା, ଗୋଟିଏ ହିଁ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆମର ପାରଲୌକିକ ପିତା, ଯାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ କେବେହେଲେ ଅବହେଳା କରିବାର ନାହିଁ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ନଥିବ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କିପରି କରିବ ? ଏଠାରେ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କଠାରୁ ସଦାକାଳ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ସ୍କୁଲରେ ବିନା ନିଶ୍ଚୟରେ ଅଥବା ବିନା ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବସିବେ ନାହିଁ । ଦୁନିଆର ସ୍କୁଲରେ ତ ବହୁତ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ରହିଛି ଏବଂ ସୁଯୋଗ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ରହିଛି । ଏହି ଗୋଟିଏ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଦ୍ୱାରା କେତେ ବଡ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଯିଏ ପାଠ ପଢୁନାହାଁନ୍ତି ସିଏ ପଢୁଆଙ୍କର ଗୋଲାମୀ କରିବେ । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀ ହୋଇଥିବେ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ କମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ପ୍ରଜା ଗୋଲାମୀ କରିବେ । ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ନା । କେହି ଗରିବ, କେହି ସାହୁକାର । ଜଣଙ୍କର ଅଭିନୟ ଅନ୍ୟ ଜଣକ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଦେଖ କିପରି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି! ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । କେତେ କେତେ ଗୁହ୍ୟ କଥା ରହିଛି ଯାହାକୁ ନିଜେ ଧାରଣ କରି ତାର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ତ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କେତେ ଭଲ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟରେ ହିଁ ବିଜୟ ରହିଛି । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ଥିବ ତେବେ ପାଠ ପଢିବେ । କେହି-କେହି ତ ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ପାଠପଢାକୁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ମାୟାର ତୋଫାନ ତୁରନ୍ତ ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି କରିଦିଏ । ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ୟନ୍ତି । ଚଢିଲେ ଚାଖିବ ବୈକୁଣ୍ଠ ରସ, ନଚେତ୍ ଅଧୋଗତି । ଫରକ ତ ବହୁତ ରହିଛି । ଯଦି ତଳକୁ ଖସିଯିବ ତେବେ ଚଣ୍ଡାଳ ହୋଇଯିବ । ଆଉ ଯଦି ଉପରକୁ ଚଢିବ ତେବେ ଏକଦମ ମହାରାଜା ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ତ ଆଧାର ପାଠପଢା ଉପରେ ହିଁ ରହିଛି । ଆଗରୁ କେବେ ଶୁଣିଥିଲ ଯେ ନିରାକାର ଶିକ୍ଷକ କିପରି ଅଟନ୍ତି! ଏବେ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣୁଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଛି ଯେ— ମୁଁ ତୁମର ପିତା ଅଟେ, ପତିତ ପାବନ ମଧ୍ୟ

ଅଟେ । ତୁମେ ମୋତେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧ୍ୟ କହୁଛ । ଜ୍ଞାନ ଆଧାରରେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେବାକୁ ହେବ, ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର ନା । ନିଶ୍ଚୟରେ ହିଁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ମାୟା ଶତ୍ରୁ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡା ହୋଇଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ମାୟା ହେଉଛି ଆମର ଶତ୍ରୁ, ଘଡି-ଘଡି ଧୋକା ଦେଉଛି, ପାଠପଢାରେ ସଂଶୟ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ସଂଶୟରେ ଆସି ବହୁତ ସନ୍ତାନ ପାଠପଢାକୁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯଦି ପାଠପଢାକୁ ଛାଡିଲ ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡିଦେଲ । ଦୁନିଆରେ ତ ଗୁରୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥାନ୍ତି । ଅନେକ ଗୁରୁ କରିଥାନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ଇଏ ତ ଏକମାତ୍ର ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ନିଜର ମହିମା କରୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତମାନେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ନା— ଶିବାୟ ନମଃ ତୁମେ ମାତା ପିତା, ମୁଁ ତୁମର ସନ୍ତାନ.... କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ କହିଚାଲିଛନ୍ତି, ପୂଜା କରିଚାଲିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣିଗଲଣି ଯେ ଶିବ କିଏ ? ଶିବଙ୍କ ପରେ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ୱତୀ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ତ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବା ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ପ୍ରଥମେ ୟାଙ୍କୁ ରଚନା କରୁଛି । ପ୍ରଥମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ପୁଣି ସେହି ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ହୋଇ ପାଳନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ମୁଖ୍ୟ କଥାଗୁଡିକୁ ନୋଟ୍ କରିବା ଦରକାର । ପୁଣି ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦରକାର । କେହି-କେହି ତ ବହୁତ ଭଲ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର କଥା ବିଲକୁଲ୍ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । କେବେକେବେ ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପୁଣି କେବେ କେବେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ଆମକୁ ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଭାବ-ଶିବବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ନୂଆ ନୂଆ କଥା ସବୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ବହୁତ ଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର । କାହାକୁ -କାହାକୁ ୭ ଦିନରେ ମଧ୍ୟ ରଙ୍ଗ ଚଢିଯାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରବଳ । ପ୍ରଥମେ ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା । ସିଏ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିବେ । କୃଷ୍ଣ ତ ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ସିଏ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ଯଦି କେହି କହିବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶରୀରରେ ଭଗବାନ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ କୃଷ୍ଣ ତ ସେହି ରୂପରେ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । କାରଣ ତାଙ୍କର ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅଭିନୟ ଅଛି । ବାବା ତ କାହା ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ୟାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ) ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ୟାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ୟାଙ୍କ ନାମ ବ୍ରହ୍ମା କାହିଁକି ରଖିଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମା ହିଁ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଅଭିନୟ କରୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ନାମ ରଖାଯାଇଥିଲା । ସନ୍ଦେଶରେ କେତେ ଜଣଙ୍କ ନାମ ଆସିଥିଲା । ତୁରନ୍ତ ଦୁଇଶହ-ଅଢେଇଶ ଜଣଙ୍କର ନାମ ସନ୍ଦେଶରେ ଆସିଗଲା । ଆଶ୍ଚର୍ୟ୍ୟ ନା । ଏତେ ନାମ ଏଠାକାର ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ତ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସନ୍ଦେଶୀ ତୁରନ୍ତ ନାମ ନେଇ ଆସିଲେ । ଏସବୁ ନାମ ଅବିନାଶୀ ପିତା ରଖିଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ୟ୍ୟର କଥା ନା । ତେଣୁ ଯେପରି ବାବା ବିଚିତ୍ର ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବିଚିତ୍ର ।

ତୁମେମାନେ ତ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ରହିଛି । ଉପରେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତୀର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭୁଲ ଅଟେ । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ନେବାକୁ ହେବ । କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ପତିତ ଓ ସତ୍ୟଯୁଗର ଆଦି ପାବନ । ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ସେବାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ ଦେବା ଦରକାର— ବାବା, ଆମେ ଏହି ଛୋଟ ଛୋଟ ପ୍ରଚାର ପତ୍ର ଛପାଇଛୁ । ତେଣୁ ସେଥିରେ ଉପରେ ଶିବ, ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ଦୁଇ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଛପାଅ । ଏହି ମୁଖ୍ୟ କଥା ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର । ଏହିଭଳି ପ୍ରଚାର ପତ୍ର ଛପାଇ ବହୁତ ସେବା କରି ବାବାଙ୍କୁ ସମାଚାର ଦେବା ଦରକାର, ତେବେ ଯାଇ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ପାଇବ । ଚିଠି କେବଳ ଭଏ ମନ୍ଦ ହାଲଚାଲ ବିଷୟରେ ଲେଖିବାର ନାହିଁ, ସେବାର ସମାଚାର ଲେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବା ମୁଁ ଏହି ସେବା କରିଲି । କେବଳ ୟାଦପ୍ୟାର ଜଣାଇଲେ କ'ଣ ବାବା ଖୁସି ହେବେ କି ? ଆଜି ଅମୁକକୁ ବୁଝାଇଲି, ଆଜି ପତିଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲି, ସେ ବହୁତ ଖୁସି ହେଲେ ଏହିଭଳି ଏହିଭଳି ସେବା କଲି, ଏହିଭଳି ସମାଚାର ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ଉଭୟ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ମୁଖ୍ୟ କଥା । ପାରଲୌକିକ ପିତା ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ମିଠା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଏତେ ସନ୍ତାନ ତ ଧର୍ମର ସନ୍ତାନ ହିଁ ହୋଇପାରିବେ । ସେମାନେ ଧର୍ମର ଅନୁଗାମୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ, ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ସବୁ ମୋର ସନ୍ତାନ, ଏହି ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତା' ସହିତ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନାର କାର୍ୟ୍ୟରେ ସହଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ସାଥୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ତେବେ ଶିବବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କିପରି କରୁଛନ୍ତି ? ପ୍ରଥମେ ସିଏ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଯଜ୍ଞର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ପାଠ ପଢିବାକୁ ହେବ । କେବେହେଲେ କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟ ଆଣିବାର ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟରେ ହିଁ ବିଜୟ ରହିଛି ।

(୨) ବାବାଙ୍କର ସାଥୀ ହୋଇ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଜ୍ଞକୁ ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରୁଥିବା ପକ୍କା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ଯିବା ଏବଂ ଆସିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇ ନିଆରା ଏବଂ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୁଅ ।

ପୂରା ପାଠପଢା ବା ଜ୍ଞାନର ସାରାଂଶ ହେଲା ଯିବା ଏବଂ ଆସିବା । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଘରକୁ ଯିବା ଓ ରାଜ୍ୟକୁ ଆସିବାର ଖୁସି ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଖୁସି ଖୁସିରେ ସେ ହିଁ ଯାଇପାରିବ ଯାହାର ଯିବା ଆସିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥିବ । ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛା ଅଶରୀରୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଅ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛା କର୍ମାତୀତ ହୋଇଯାଅ-- ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ ପକ୍କା ହେବା ଦରକାର । ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ବି ବନ୍ଧନ ତୁମକୁ ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ ନକରୁ । ବନ୍ଧନ ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ଟାଇଟ୍ କରିଦିଏ ଏବଂ ଟାଇଟ୍ ବସ୍ତ୍ର ଓହ୍ଲାଇବା ପାଇଁ ଟଣା ଭିଡା କରିବାକୁ ପଡେ । ସେଥିପାଇଁ ସଦା ନିଆରା ଓ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିବାର ପାଠକୁ ମଜବୁତ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସୁଖର ଜମା ଖାତା ସଦା ଭରପୁର ରହୁ ତେବେ ତୁମର ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****